

U s n e s e n í

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Naděždy Zachystalové a soudkyň JUDr. Ivy Zemanové a JUDr. Renaty Hertlové ve věci žalobce: **Jaroslav Rovný**, bytem Krušnohorské nám. 38, Hroznětín, proti žalovanému: **Česká strana národně sociální**, se sídlem Praha 4, Kotorská 1572/18, IČO 00442721, zast. Mgr. Ivo Siegelem, advokátem, se sídlem Školská 38, Praha 1, o **určení neplatnosti 36. mimořádného sjezdu České strany národně sociální, o žalobě žalobce na obnovu řízení**, k odvolání žalobce proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 12.7.2016, č.j. 43C 844/2013-178,

t a k t o :

- I. Usnesení soudu I. stupně **s e p o t v r z u j e .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

O d ů v o d n ě n í

Obvodní soud pro Prahu 4 rozsudkem ze dne 25.11.2014, č. j. 43C 844/2013-95, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 26.5.2015, č.j. 35Co 144/2015-119, zamítl žalobu na určení, že mimořádný sjezd České strany národně sociální, který se konal dne 19.5.2013 a který byl označen jako 36. v pořadí, je neplatný, a to jak co do zápisu, přijatých stanov a usnesení, a rozhodl o povinnosti žalobce zaplatit žalovanému náhradu nákladů řízení. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 10.7.2015. Důvodem pro zamítnutí žaloby byla především její opožděnost.

Napadeným usnesením soud I. stupně zamítl žalobu žalobce na povolení obnovy řízení vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 4 pod sp. zn. 43 C 844/2013 (výrok I) a rozhodl o povinnosti žalobce zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení částku 4.356,- Kč do tří dnů od právní moci usnesení k rukám advokáta Mgr. Ivo Siegela (výrok II).

Soud I. stupně takto rozhodl o žalobě ze dne 13.10.2015, kterou se žalobce s odkazem na § 228 odst. 1 písm. a) a b) o.s.ř. domáhal obnovy řízení s tím, že oba shora uvedené rozsudky jsou nezákonné a soudy vůbec nezjistily skutkový stav věci, resp. jej zjistily nesprávně. Žalobce zdůraznil, že soudy mohly z žaloby vyrozumět, že směřuje proti sjezdu (orgánu strany), který byl svolán v rozporu s platnými stanovami a je tedy neplatný. Pokud nejvyšší orgán strany (sjezd) vznikl v rozporu s demokratickými principy a za porušení stanov, nelze dle názoru žalobce v právním prostředí považovat ustanovené orgány tímto sjezdem za právně způsobilé a z tohoto důvodu žalobce nemohl a také neřešil svůj spor se žalovaným podle § 16a zák. č. 424/1991 Sb. Pokud soudy zamítly žalobu podle § 16a

zák. č. 424/1991 Sb., žalobce se domnívá, že povinností soudů bylo specifikovat, jaká rozhodnutí měl žalobce napadnout, aby dosáhl nápravy vzniklého stavu.

Protože žaloba ze dne 13.10.2015 na obnovu řízení neměla potřebné náležitosti, soud I. stupně vyzval žalobce usnesením ze dne 14.10.2015, aby vady žaloby odstranil podle § 42 odst. 4 a § 79 odst. 1, § 232 o.s.ř. tak, že uvede, v čem konkrétně spatřuje důvod obnovy, který musí být podřaditelný pod § 228 odst. 1 o.s.ř., a doplní konečný návrh. K výzvě soudu I. stupně žalobce doplnil, že důvod obnovy řízení spatřuje v tom, že nyní disponuje kopií usnesení Ministerstva vnitra ČR č.j. MV-34989-51/VS-2010 ze dne 8.7.2013 (dále jen usnesení MV ČR) a zápisem, včetně usnesení z napadeného 36. sjezdu žalované z 19.5.2013.

Soud I. stupně poté s odkazem na § 228 odst. 1 o.s.ř. uzavřel, že skutečnosti uváděné žalobcem, týkající se neplatnosti předmětného sjezdu, případně způsobu jeho svolání, nejsou skutečnosti nové, žalobce je uváděl již v původním řízení. Ani námitka žalobce o tom, že bylo povinností soudu specifikovat, jaká rozhodnutí měl žalobce svou žalobou napadnout, aby byl ve věci úspěšný, není skutečností podřaditelnou pod důvody obnovy řízení uvedené v § 228 odst. 1 o.s.ř. Žalobce spatřuje důvody obnovy řízení v tom, že má nyní k dispozici usnesení MV ČR a zápis, včetně usnesení z napadeného 36. sjezdu žalovaného z 19.5.2013. Z podané žaloby ovšem jednoznačně vyplývá, že o existenci těchto dokumentů žalobce věděl již v původním řízení a nic mu tak nebránilo si je obstarat a uplatnit již tehdy, aby mohly být použity a provedeny v původním řízení. Dále uvedl, že usnesení MV ČR v původním řízení k důkazu provedeno bylo, jak vyplývá z protokolu o jednání z 25.11.2014. Žalobce sám uvedl, že o obou důkazech věděl, ale neznal jejich obsah, resp. nepovažoval za nutné „je hledat.“ Nic mu však nebránilo v tom tak učinit, evidentně je nyní získal bez větších nesnází, což mohl i v původním řízení. Žaloba v původním řízení nebyla zamítnuta z důvodu, že by žalobce nějaké doklady nepředložil, ale pro opožděnost. Z uvedeného důvodu soud I. stupně v řízení o povolení obnovy nedoplňoval dokazování výslechy svědků Vladislava Svobody, Jaromíra Rongeho, Václava Kupky a Jaroslava Maška, kteří měli být vyslechnuti k situaci ve straně v rozhodné době. Někteří z nich se jako veřejnost účastnili předchozího řízení před soudem I. stupně, případně u odvolacího soudu. Odvolací soud nepovažoval za nutné výslechy navržených svědků provést. Výslech těchto svědků mohl žalobce navrhnout v rámci původního řízení. Navíc, jak bylo uvedeno shora, žaloba v původním řízení byla zamítnuta proto, že byla podána opožděně, nikoli proto, že by některé důkazy, které by žalobce řádně navrhl, nebylo možné provést. Ani případný výslech navržených svědků by proto nemohl přivodit pro žalobce příznivější rozhodnutí, pokud žaloba byla zamítnuta pro opožděnost. Vzhledem k tomu, že žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti, rozhodnutí ani důkazy, a ty důkazy, jimiž zdůvodňuje obnovu řízení, existovaly a byly mu známy již v původním řízení, soud I. stupně žalobu na obnovu řízení jako nedůvodnou zamítl (§ 235e odst. 1 o.s.ř.). Soud I. stupně v této souvislosti připomněl, že žaloba na obnovu řízení je v občanském soudním řádu koncipována jako mimořádný opravný prostředek. Nelze se jí domáhat nápravy případných pochybení při právním posouzení věci nebo procesně právních vad. K tomu podle povahy rozhodnutí a povahy namítaného pochybení slouží jiné opravné prostředky. Žalobou na obnovu řízení nelze napadnout ani hodnocení důkazů soudem.

O nákladech řízení soud I. stupně rozhodl s odkazem na § 142 odst. 1 o.s.ř. Náklady procesně úspěšného žalovaného sestávají z odměny za právní zastoupení advokátem za dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. g) vyhl. č. 177/1996 Sb. Podle § 7, § 9 odst. 1 vyhlášky za 1 úkon náleží odměna v částce 1.500,- Kč, k odměně přísluší paušální náhrada hotových výdajů 2x 300,- Kč podle § 13 odst. 1, 3 téže vyhlášky. Náklady navýšil o 21% DPH ve výši 756,- Kč, celkem 4.356,- Kč.

Usnesení soudu I. stupně napadl včasným odvoláním žalobce a namítal, že v žalobě na obnovu řízení a jejím doplnění rozsáhle a velice podrobně sdělil důvody, které ho vedly k jejímu podání, zdůraznil, že obvodní ani odvolací soud neuvedl, která konkrétní rozhodnutí stranického orgánu mohl žalobce za účelem nápravy věci v souladu s § 16a z. č. 424/1991 Sb., před orgánem strany napadnout. Žalobce uplatnil za účelem obnovy řízení jako důkaz usnesení z napadeného sjezdu, protože v původním řízení nemohl. Pokud žalobce uvedl, že o existenci důkazu věděl, tak pouze v tom smyslu, že předmětné usnesení musí být součástí dokumentů předaných na MV. Žalobce neznal obsah usnesení. O předmětný důkaz se začal zajímat až po skončení odvolacího řízení především proto, že tento důkaz jednoznačně vyvrátil možnost existence nějakého rozhodnutí orgánu strany, které by se vztahovalo ke svolání a k následnému ustanovení dotčeného sjezdu. Důkaz má schopnost vyvrátit, že by mohlo existovat usnesení, na jehož základě bylo možné považovat jednání několika málo doposud neznámých lidí za ustanovení sjezdu a následně za sjezdové jednání. To ve svém důsledku znamená, že napadený sjezd jako nejvyšší orgán strany nebyl ustanoven a tudíž nebyl oprávněn přijímat rozhodnutí. Žalobci se původně vzhledem k velkému množství dalších důkazů, které měl soud k dispozici, předmětný důkaz nejevil jako zásadní. Důležitost uvedeného důkazu se projevila až po skončení odvolacího řízení, když odvolací soud, stejně jako před tím soud obvodní neuvedly, proti kterému rozhodnutí orgánu strany se měl žalobce při uplatnění svého práva ohradit. Z rozsudku obvodního i odvolacího soudu lze jednoznačně dovodit, že žádný předložený důkaz při jednání nepřipustily. Pokud by žalobce předmětné usnesení jako důkaz předložil, soudy by se jím stejně nijak nezabývaly. Což znamená, že otázku, zda mohl či nikoli navrhovaný důkaz žalobce uplatnit, je nutné považovat za naprosto irelevantní. Dne 13.10.2014 žalobce na základě výzvy soudu upravil žalobní petit a zdůraznil, že žaloba nesměruje proti rozhodnutí orgánu strany dle § 16a, zák. č. 424/1991 Sb., ale proti samotnému vzniku orgánu strany, tedy sjezdu. Žalobce má za to, že má právo se dožadovat ochrany svého práva sdružovat se v politické straně, a jako její člen se podílet na způsobu ustanovení a volbě příslušných orgánů strany. Pokud tedy soudy odmítly žalobu v souladu s žalobním petitem projednat a rozhodly, že budou žalobu posuzovat z pohledu § 16a zák. č. 424/1991 Sb., tak bylo jejich povinností takové rozhodnutí řádně zdůvodnit, což se nestalo, čímž došlo k porušení jeho práva na spravedlivý proces. Žalobce má za nezpochybnitelné, že ten, kdo tak zvaný sjezd svolal, jednal protiprávně. V důsledku toho došlo k nezákonnému převzetí absolutní moci ve straně. Soudy tak společně vytvořily velice nebezpečný precedens v podobě toho, že si kterýkoliv předseda politické strany může za účelem zbavení se odpůrců ve straně ustanovit sjezd jakýmkoliv způsobem a v podstatě za dohledu státního orgánu a soudu může stranu beztretně řídit a ovládat. Žalovaná strana ČSNS tak v současné době vyvíjí činnost, při které porušuje Ústavu a zákony České republiky, vedle toho zjevně nemá demokraticky ustanovené orgány (§ 4 zák. č. 424/1991 Sb.). Žalobce dále namítal, že mu soudy neposkytly poučení podle § 118a odst. 4 o.s.ř. Rovněž namítal, že stát je oprávněn kontrolovat, zda politická strana splňuje základní atributy vnitrostranické demokracie. Pokud se soud zabýval otázkou, zda předmětné rozhodnutí, které mohl v rámci soudní ochrany žalobce napadnout, nespočívá v registraci stanov z dotčeného sjezdu, pak je třeba vyjít ze žalobního petitu, založeného na skutečnosti, že předmětný sjezd nebyl nijak ustanoven, žádným způsobem nelze zjistit, kdo byli účastníci tohoto tak zvaného sjezdu a kdo jim dal mandát rozhodovat. V této souvislosti žalobce odkázal na § 11 zák. č. 424/1991 Sb. Žalobce zdůraznil, že si není vědom toho, že by žalobu podal opožděně. Má za to, že předložením důkazů byly splněny podmínky na obnovu řízení a obnovené řízení má schopnost odstranit veškeré vady tak, jak je žalobce v tomto odvolání uvedl. Podle žalobce předsedkyně senátu obvodního soudu projevila ve věci svůj osobní účelový zájem. Žalobu na obnovu řízení měl původně projednat jiný soudce. Ten dne 24.3.2016 nařídil jednání na

3.5.2016. Dne 28.4.2016, tedy 5 dní před konáním jednání, došlo ze strany předsedkyně Mgr. Moniky Tupé k odročení jednání na den 12.7.2016 s tím, že zástupce žalovaného se omluvil z důvodu kolize s jiným jednáním. Následně při jednání dne 12.7.2016 byla původní zástupkyně žalovaného na odročeném jednání zastoupena svým kolegou. Podle žalobce se mohla nechat zastoupit i při jednání v původním termínu dne 3.5.2016. Právý účel odkladu jednání proto podle žalobce spočíval v tom, aby se původní soudkyně mohla do případu vrátit. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby odvolací soud žalobě vyhověl a nařídil obnovu řízení.

Žalovaný navrhl potvrzení napadeného usnesení jako věcně správného.

Odvolací soud z podnětu podaného odvolání přezkoumal usnesení soudu I. stupně (§ 212, § 212a o.s.ř.) a dospěl k závěru, že odvolání není důvodné.

Odvolací soud se nejprve zabýval námitkou podjatosti soudce vznesenou žalobcem, neboť pokud by rozhodoval vyloučený soudce, byl by to důvod pro zrušení napadeného usnesení (§ 219a odst. 1 písm. a/ o.s.ř.).

Mgr. Monika Tupá, soudkyně, která předmětnou věc vyřizuje, k bodu 7 odvolání žalobce uvedla, že k účastníkům řízení nemá žádný vztah. Obnovu řízení řeší soudce, který řešil věc původní. V době od 1.1.2016 do 30.6.2016, kdy byla na stáži u Městského soudu v Praze, byl rozvrhem práce pověřen k vyřizování věcí v senátě 43C JUDr. Liška. Ten nařídil jednání na 3.5.2016, k žádosti zástupce žalovaného jednání odročil dne 28.4.2016 na 12.7.2016, kdy věc projednala a rozhodla Mgr. Tupá.

Podle § 14 odst. 1 o.s.ř. jsou soudci vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je tu důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Dle odst. 4 důvodem k vyloučení soudce (přísedícího) nejsou okolnosti, které spočívají v postupu soudce (přísedícího) v řízení o projednávané věci nebo v jeho rozhodování v jiných věcech.

Z obsahu spisu je zřejmé, že ve věci rozhodl příslušný soudce stanovený podle rozvrhu práce Obvodního soudu pro Prahu 4. O odročení jednání k žádosti žalovaného rozhodl soud 28. 4.2016, tedy v době, kdy Mgr. Tupá byla na stáži u Městského soudu v Praze. Námitku podjatosti odvolací soud neshledal důvodnou.

Soud I. stupně si pro své rozhodnutí opatřil dostatek důkazů, vyvodil z nich správné skutkové závěry, které tak mohou být podkladem i pro rozhodnutí odvolacího soudu a na které lze pro stručnost odkázat. Rovněž právní hodnocení, které soud I. stupně ze zjištěného skutkového stavu vyvodil, je v zásadě správné.

Podle § 228 odst. 1 písm. a) o.s.ř. žalobou na obnovu řízení účastník může napadnout pravomocný rozsudek nebo pravomocné usnesení, kterým bylo rozhodnuto ve věci samé, jsou-li tu skutečnosti, rozhodnutí nebo důkazy, které bez své viny nemohl použít v původním řízení před soudem prvního stupně nebo za podmínek uvedených v ustanovení § 205a a 211a též před odvolacím soudem, pokud mohou přivodit pro něho příznivější rozhodnutí ve věci; a podle písm. b) lze-li provést důkazy, které nemohly být provedeny v původním řízení před soudem prvního stupně nebo za podmínek uvedených v ustanovení § 205a a 211a též před odvolacím soudem, pokud mohou přivodit pro něho příznivější rozhodnutí ve věci.

Komentář k § 228 občanského soudního řádu uvádí, že žaloba na obnovu řízení je prostředkem nápravy vadných rozhodnutí, který směřuje k odstranění vad skutkové povahy. Cílem žaloby na obnovu řízení je dosáhnout obnovení řízení, tedy znovuprojednání věci. Žaloba je přípustná proti meritorním rozhodnutím z důvodů, že se objevily nové skutečnosti, rozhodnutí nebo důkazy, které účastník nemohl bez své viny použít v původním řízení, nebo lze provést důkazy, které v původním řízení nebylo možné provést. Důvod, který účastník žalobou na obnovu řízení uplatňuje, musí být způsobilý pro něj přivodit nové, příznivější rozhodnutí ve věci. Žaloba na obnovu řízení nemá v civilním procesu povahu opravného prostředku, protože nenaplnjuje všechny jeho znaky. Jejím cílem je dosáhnout nového projednání věci a nového meritorního rozhodnutí, nikoli přezkumu napadeného rozhodnutí. I přes její zákonné zařazení do opravných řízení (zákon ji považuje za mimořádný opravný prostředek) jde proto o jiný než opravný prostředek nápravy vadných rozhodnutí. Žaloba směřuje k nápravě vad skutkové povahy. Pro nápravu vad právních slouží dovolání (§ 237 a násl.), pro nápravu závažných procesních pochybení žaloba pro zmatečnost (§ 229 a násl.). Jako důvod obnovy řízení nelze úspěšně uplatnit námitku, že v původním řízení došlo ke zmatečnostním nebo k jiným vadám, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci, ani námitku nesprávného právního posouzení věci v původním řízení (usnesení NS sp. zn. 26 Cdo 471/2004). Oběma důvodům žaloby na obnovu řízení je společné, že musejí být způsobilé pro účastníka přivodit příznivější rozhodnutí ve věci. To znamená, že v důsledku žaloby na obnovu řízení nové rozhodnutí dopadne pro účastníka, který se obnovy řízení domáhá, lépe než původní rozhodnutí žalobou napadené. Postačí, pokud se to jeví pravděpodobným (usnesení NS sp. zn. 33Cdo 3925/2010). Prvním důvodem žaloby na obnovu řízení jsou nové skutečnosti, rozhodnutí nebo důkazy, které účastník nemohl bez své viny použít v původním řízení. Jde o skutečnosti, rozhodnutí a důkazy, které v původním řízení vůbec nevyšly najevo. Nejde tu o případy neprovedení možného dokazování soudem ohledně těch skutečností, rozhodnutí a důkazů, které byly účastníky řízení označeny, avšak soudem byly pokládány za nerozhodné, a proto k jejich dokazování nebylo přikročeno (usnesení MS v Praze sp. zn. 9 Co 468/73, Rc 19/75). Skutečnosti a důkazy zakládající důvod obnovy řízení jsou přípustné za předpokladu, že je účastník řízení nemohl v původním řízení použít bez své viny, nemohl tak ohledně nich splnit povinnost tvrzení a důkazní, a jedná se o skutečnosti, které nastaly do dne vyhlášení rozhodnutí (usnesení NS sp. zn. 28 Cdo 2930/2008). Skutečnosti a důkazy, které účastník nemohl bez své viny použít, jsou především ty, o kterých účastník nevěděl a s přihlédnutím ke všem okolnostem vědět nemohl. Druhým důvodem žaloby na obnovu řízení je nově nastalá možnost provedení důkazního prostředku, který nebylo možné provést v původním řízení před soudem prvního stupně nebo za podmínek § 205a a 211a v řízení odvolacím. Na rozdíl od prvního důvodu jde o důkazy, které účastník v původním řízení znal, před soudem je uplatnil a ten se rozhodl je provést, jejich provedení však nebylo možné, např. proto, že nebylo známo, kde se důkazní prostředek nachází (nebylo zřejmé, kde je místo pobytu svědka), nebo z jiných důvodů (např. svědek ležel v kómatu). Důvodem obnovy není, pokud se v původním řízení soud rozhodl důkazní prostředek neprovést, protože jej nepovažoval za relevantní, to může být pouze důvodem odvolání dle § 205 odst. 2 písm. d/ (srov. Svoboda, K., Smolík, P., Levý, J., Šínová, R. a kol: Občanský soudní řád. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013, 691 - 694 s.).

Žalobce se domáhá obnovy řízení vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 5 pod sp. zn. 43 C 844/2013, ve kterém byla zamítnuta jeho žaloba na určení, že mimořádný sjezd České strany národně sociální, který se konal dne 19.5.2013 a který byl označen jako třicátý šestý v pořadí, je neplatný, a to jak co do zápisu, přijatých stanov a usnesení, a

to rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 25.11.2014, č.j. 43 C 844/2013 - 95, potvrzeným rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 26.5.2015, č. j. 35 Co 144/2015 – 119, který nabyl právní moci dne 10.7.2015. Žalobce v této souvislosti odkázal na ustanovení § 228 odst. 1 písm. a) a b) o.s.ř. a uvedl, že po vynesení rozsudku odvolacího soudu si vyžádal od Ladislava Svobody kopii usnesení MV č. j. MV–34989-51/VS-2010 ze dne 8.7.2013, o jehož existenci věděl, neznal však jeho obsah. Z obsahu spisu, konkrétně pak z protokolu o jednání konaného dne 25.11.2014, je zřejmé, že soud I. stupně v nalézacím řízení tímto usnesením provedl důkaz. Za této situace se nejedná o důkaz či skutečnost, která by byla důvodem obnovy řízení ve smyslu § 228 odst. 1 písm. a), b) o.s.ř. Žalobce dále v žalobě na povolení obnovy uvedl, že po obdržení rozsudku odvolacího soudu si obstaral zápis a usnesení z předmětného sjezdu a tímto důkazem pak může prokázat, že při podání žaloby nemohl postupovat podle § 16a zák. č. 424/1991 Sb. Podle žalobce napadený sjezd nepřijal žádné rozhodnutí, proti kterému by bylo možné postupovat dle předmětného ustanovení. Žalobce v doplnění žaloby na určení ze dne 13.10.2014 výslovně uvedl dokumenty, které měl přijmout mimořádný sjezd konaný dne 19.5.2013, a to zápis, přijaté stanovy a usnesení. O existenci těchto listin věděl. Provedení důkazu těmito listinami v nalézacím řízení nenavrhl. Žalobce dále v žalobě na povolení obnovy uvedl, že navrhl výslech svědků Ladislava Svobody a Václava Kupky, kteří měli vypovídat k tomu, že účastníci tzv. třicátého šestého mimořádného sjezdu nesplnili podmínky, aby bylo právně způsobilé považovat jejich jednání za jednání sjezdu. Výslech těchto svědků nebyl proveden. Z uvedeného je zřejmé, že žalobce mohl před pravomocným rozhodnutím uplatnit provedení důkazu zápisem a usnesením z napadeného sjezdu i výslechem výše uvedených svědků. Ani v tomto případě se tedy nejedná o důvody, pro které by bylo možno povolit obnovu řízení ve smyslu § 228 odst. 1 písm. a) a b) o.s.ř. V posuzovaném případě navíc není splněna druhá zákonná podmínka, a to, že uváděné skutečnosti či důkazy musí současně pro žalobce přivodit příznivější rozhodnutí ve věci. Žalobce nebyl se svou žalobou na požadovaném určení úspěšný z důvodu nedostatku naléhavého právního zájmu na požadovaném určení a v případě žaloby podané podle § 16a zák. č. 424/1991 Sb. pro opožděnost, když žalobce podal žalobu k soudu po uplynutí zákonné lhůty. Soudy nezkoumaly nárok žalobce z věcného hlediska, neboť proto nebyly dány podmínky. Pokud žalobce v odvolání namítá, že nebyl dostatečně poučen soudem podle § 118a odst. 4 o.s.ř. o procesních právech a povinnostech, pak odvolací soud uvedený závěr nesdílí. Žalobce byl opakovaně soudem I. stupně poučen podle § 42 odst. 4, § 79 odst. 1 o.s.ř. o náležitostech předmětné žaloby, a to jak písemně usnesením ze dne 3.2.2014, č. j. 43C 844/2013 – 14, tak při ústním jednání konaném dne 16.9.2014 a podle § 119a o.s.ř. na jednání konaném dne 25.11.2014. Uvedená námitka však nespadá pod důvody obnovy uvedené v § 228 o.s.ř. K dalším námitkám uvedeným v odvolání lze uvést, že se v zásadě týkají hodnocení důkazů či právního posouzení, nejedná se tedy o důvody, pro které by bylo možno povolit obnovu řízení ve smyslu § 228 odst. 1 písm. a) a b) o.s.ř. Žalobce tyto námitky měl uvést v dovolání k Nejvyššímu soudu, což neučinil, ač byl o této možnosti poučen. Stejně tak nepodal stížnost k Ústavnímu soudu.

Odvolací soud proto postupoval podle § 219 o.s.ř. a usnesení soudu I. stupně jako věcně správné potvrdil včetně věcně správného výroku o nákladech řízení.

O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř. Náklady procesně úspěšného žalovaného tvoří odměna za dva úkony právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. k), g) vyhl. č. 177/1996 Sb. Podle § 9 odst. 1 vyhlášky za 1 úkon náleží odměna v částce 1.500,- Kč. K odměně přísluší dvě paušální náhrady hotových výdajů po 300,- Kč dle § 13 odst. 1, 3 téže vyhlášky, celkem 600,- Kč. Tyto

náklady byly navýšeny o 21 % DPH ve výši 756,- Kč (§ 137 odst. 3 o.s.ř.). Celkové náklady žalovaného v této fázi řízení představují po zaokrouhlení částku 4.356,- Kč.

Poučení: Proti tomuto usnesení **l z e** podat dovolání k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně ve lhůtě dvou měsíců ode dne jeho doručení za splnění podmínek dle § 237 o.s.ř., jestliže napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

V Praze dne 14. února 2017

JUDr. Naděžda Zachystalová v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Bartáková